

CREDIMUS

NR. 3 - 2014

ET BLAD OM TRO - FOR UNGE VOKSNE KATOLIKKER

Les om:

- Å være katolsk student
- Det dominikanske særpreg
- Eutanasi og nytale på dødsleiet

Adresse:

Credimus
Akersveien 16 a
0177 Oslo
Tlf: 23 21 95 40
Fax: 23 21 95 43
E-post: Credimus@nuk.no
ISSN 1893-708X

Utgiver:

Norges Unge Katolikker (NUK)
Akersveien 16 a
0177 Oslo
Tlf: 23 21 95 40
E-post: nuk@nuk.no
Web: www.nuk.no

Redaksjonen:

Gudrun R. Kringlebotn
Anja Z. Persvold
Stefan Bivand
Eirik Steenhoff
Br. Haavar Simon Nilsen OP
Kristina Elizabeth Bjørnland

Layout:

Karol Michalczuk

Bidragstere:

Maria Sammut
Heidi Øyma
Josef Ottersen
Jesper Fich OP
Håvard Nyhus
Sigrid Selmer-Olsen
Suzana Zorić
Kim Anh Le

Forsidebilde: Anja Z. Persvold

Trykk: Krona Trykk AS

Om bladet:

Credimus er et katolsk blad for betalende medlemmer av NUK over 19 år. Andre kan abonnere på bladet for kr. 150.- i året.

Gaver mottas med takk! Kontonummer 3000 16 91399. Merk innbetalingen med «Credimus».

Fra redaksjonen:

■ Leder

”Hva skal du bli når du blir stor?” Jeg vet ikke hvor mange ganger jeg har møtt på det spørsmålet. Eller hvor mange ganger jeg selv har stilt meg samme spørsmål. Da jeg gikk i barnehagen ville jeg bli skogmann, som min far. På barneskolen ville jeg i tiden etter et klosterbesøk med katekesegruppen, bli nonne. I ungdomsskolealder var jeg nok ikke så sikker på noe som helst, men senere har fremtidsplanene vært ganske variable. Det som ser ut til å gå igjen er at jeg hele tiden har vært på leting etter en plan, et mål. Det ligger vel i menneskets natur å søke etter mening – og særlig i de valgene vi tar mens vi utarbeider den veien vi ønsker å gå i livet. Som en slags hverdagsfilosof blir vi sittende og gruble på meningen med livet og hva i all verden vi skal gjøre med det. Hva er mitt kall?

Det trenger ikke nødvendigvis dreie seg om et prestekall eller et kall til ordenslivet. Kanskje føler du deg kallet til en spesiell arbeidsoppgave, en karriere, eller et prosjekt – noe du føler du må, eller drømmer om å kunne utrette i løpet av din tid her på jorden. Du har blitt satt her med et knippe evner – men du må selv finne ut av hva dine evner er, og hvordan du kan benytte deg av dem. Hvordan? Prøv alt! Grip mulighetene som byr seg. Ser det interessant ut? Vil det tilføre ditt og andres liv noe positivt? Ikke vær redd for å prøve noe nytt, ei heller for å feile. Det sies at det aldri er for sent å begynne med noe nytt – eller å begynne på nytt.

Jeg vet ikke hva mitt kall i livet er. På tidspunktet jeg skriver dette, forsøker jeg (igjen) å finne ut av hva jeg skal studere videre. Så sent som like før sommeren var jeg sikker på at jeg hadde funnet min vei i livet. Jeg skulle bli bibliotekar! Men den gang ei. Tvilen kom og tok meg, og sommerens opplevelser og prosjekter (les mer om dette på side 22) åpnet øynene mine for helt nye muligheter og fagfelt. Tiden vil vise hva jeg blir til slutt – men det blir vel folk av meg også.

Gudrun R. Kringlebotn
redaktør

Innhold

Katolsk student?	4
Paven har ordet	8
Norsk og polsk	10
Det dominikanske særpreg	12
Invitasjon til kallsheg	15
La de små komme	16
Nytale på dødsleiet	18
Lykkefilosofi som ekstremisme	20
Reisebrev: Hvor har det blitt av verdensfreden?	22
Intervju med NUKs delegater	26
Rapport fra NUKs lederhelg	28
Studentlagene	30

Katolsk student?

■ *Studieåret nærmer seg og Credimusredaksjonen tenkte det var lurt å ta en prat med noen erfarne studenter fra forskjellige studiesteder og retninger for å gi både nye og gamle studenter noen tips og ideer til det nye året. Vi møtte den flotte gjengen i det virtuelle og satte i gang samtalen. Dere kjenner sikkert flere av dem igjen fra sentrale verv i NUK eller fra arrangementer, leirer eller turer til Verdensungdomsdagene.*

Daniel Steinsbø Garcés

Hvorfor begynte dere å studere det dere studerer?

Daniel tar ordet først og for dem som kjenner ham er det ikke rart å høre at han er glad i musikk og at han har lyst å bruke sine evner til å hjelpe andre. Sigrid fortsetter med å fortelle om en økende interesse for kjemifaget på skolen. – Det er spennende at alt består av bitte små atomer som det i tillegg finnes masse kunnskap om. Katrine var heller ingen bombe, to legeførelde gjør sitt. Katrine sier videre: - I tillegg synes jeg kroppen er kul, og det er store muligheter for å videreutdanne seg gjennom hele karrieren. Lenge leve studenttilværelsen!

Kristoffer tenkte også tidlig at teknologi var noe lurt og siktet seg inn mot sivilingeniørstudier i Trondheim. Han påpeker også at

- det å ha IKT som bakgrunn vil kunne gi fordeler senere i et mer IKT-avhengig samfunn og IKT-krav ved arbeidsplasser. Ann-Louise kremer et virtuelt kremt og vil gjerne skyte inn at det er utrolig mye som er spennende her i verden, noe de andre sier seg enige i. Hun har valgt et studie på grunn av den tverrfaglige bredden, hvor hun kan fordype seg i både sosiologi, sosialantropologi, psykologi og medievitenskap. Martin var derimot overraskelsen. På videregående styrte alle ham inn mot sivilingeniørstudier, men den gang ei! - Jeg har alltid vært interessert det som skjer rundt meg i samfunnet og er glad i tall, samtidig som jeg ønsket å studere noe som ga meg spennende jobbmuligheter etter studiene. Økonomifaget som jeg hadde på videregående bidro til at jeg forstod verden bedre, noe

Katrine Zboch

jeg likte og fikk meg til å søke NHH.

Skal vi tilføre samfunnet noe etter studiene?

Credimusredaksjonen forsøker å stille noen idealistiske spørsmål og lurer på om studentene har tenkt noe på hva de ønsker å gi samfunnet etter de er ferdig. En stor virtuell stilhet senker seg før Katrine tar ordet: - Jeg håper å kunne bidra til å gjøre livet til enkeltmennesker bedre og legge tilrette for at de kan fortsette å bidra med sitt til samfunnet. Er jeg heldig, så får jeg kanskje være

Sigrid Selmer Olsen

med å drive med humanitært arbeid et sted i verden en vakker dag. Kristoffer nikker anerkjennende og legger til at det hadde vært fint å gjøre hverdagen enklere for folk flest, enten det blir gjennom trafikksystemer, hjelp til helsevesenet eller til norsk økonomi gjennom oljeutvinning på et eller annet vis.

Sigrid er derimot interessert i å kunne drive med forskning på sikt. – Hadde vært gøy å oppdage noe nytt innenfor kjemien eller kanskje lage nye medisiner om jeg får sjansen, sier hun. Martin tar ordet: - Jeg ønsker å bruke teori og modeller for å hjelpe bedrifter og individer til å fatte gode beslutninger. Det er jo summen av dette som utgjør samfunnet! Ann Louise skyter inn at kunnskap og forståelse om sosial samhandling og kommunikasjonsprosesser kan gjøre at vi forstår folk bedre. Daniel sitter stille før han smiler og gir oss

en positiv musikalsk opplevelse. Han ønsker å kunne kombinere musikkterapi og pedagogikk. Han håper å kunne tilføre god læring i samarbeid med andre disipliner og fagområder.

Hva har Gud gitt oss?

Vi går over til å samtale om de talentene som Gud har gitt hver enkelt av oss. Å snakke om talenter er vanskelig, blir vi enige om. Alle forbinder talenter med et ekstremt idrettstalent eller med noe innenfor kunststartene. Alle er enige om at man i vært fall utvikler sine evner i løpet av studiet. Martin poengterer, selv om han er usikker på at det er et spesielt talent, at han har fått brynt seg på tall og modeller og fått arbeide godt med det. Ann Louise fortsetter med å tilføye at det er kjekt å kombinere interesser med studier og karrierevalg – slik utvikler man seg selv fullt ut, og det er det Gud ønsker at vi skal gjøre.

Kristoffer Markus Kopperud

Ann Louise Ledum

Kristoffer skyter inn at det er svært viktig at man får utnyttet talentene sine i studiet, ellers vil man kunne bli svært umotivert. Likevel er det viktig å huske at ikke alle talenter passer inn i studier eller jobb, der er det viktig å finne sin egen balanse og kanskje ta med stemmen til et kor eller vise kjøkkenkunnskapene for andre man inviterer. Daniel føler at han får utløp både for sine talenter og at han kan utvikle dem videre i studiet. – Jeg har alltid likt å arbeide med musikk og det er dermed utrolig gøy å få kombinert interessene mine med studiene og karrierevalget mitt. Alle er også enige med Sigrid når hun poengterer at man også kan utvikle nye talenter og nye ting man kan mestre. Hun blir alltid ekstra fornøyd med seg selv når ting fungerer på kjemilabben. Alle de andre lurer litt på hva det betyr at ting fungerer på kjemilabben, forhåpentligvis vil det ikke ha større konsekvenser for oss utenfor kjemilabben.

Kirke + studier = sant?

Alle våre samtalepartnere er over gjennomsnittet aktive i Kirkens barne- og ungdomsarbeid gjennom forskjellige verv i NUK. De fleste går også i Kirken hver søndag, selv om noen føler det er vanskelig å få inn rutinen tidlig i studietiden og når du plutselig har ansvaret for det helt selv. – Man må stå mer på for å være aktiv i Kirken nå når man ha tredd inn i ”de gamles rekke” mener Kristoffer. Ann Louise var på utveksling i Australia i forrige semester og hun satte stor pris på muligheten til å være aktiv i et katolsk studentlag der. Flere av våre samtalepartnere og også aktive i student/18+-lagene som finnes rundt om kring i Norge. Det er viktig å se hvor man kan passe inn, kanskje det er her talentene våre kan komme til rette? Martin skal for eksempel sitte i NUKs økonomiske utvalg og hjelpe til med sin fagkunnskap der.

Tips og triks

Til slutt utfordrer vi våre chatpartnere til å gi våre lesere noen tips og triks i forhold til studieåret som nå starter, både for gamle og nye studenter.

Kristoffer:

Nyt friheten! Benytt sjansen, ta valgene som gjør deg lykkelig. Utnytt hver mulighet du har til å lære om deg selv, nærmiljøet du lever i og alle kulturer rundt om i verden. Ikke bli stressa hvis du ikke føler deg helt hjemme første halvåret, det tar tid å vende seg til en ny livsstil. Finn det katolske miljøet der du er, bruk det og la det bruke deg, det er et kjempefint miljø å komme til som ny student, det er jo tross alt hjemme. Vær studenter sammen, f.eks. hadde jeg en fetetirsdays - fest. Bruk fantasien og ha det gøy!

Ann Louise:

Velg noe du interesserer deg for. Det er ingen hemmelighet at det er motiverende å studere når man synes det man studerer er spennende. Det kan også være greit å tenke litt på hva man har lyst til å jobbe med når man er ferdig med å studere. Jeg og vil også sterkt anbefale å dra på utveksling, hvis du har mulighet til det i løpet av studiet. I tillegg er det veldig fint å melde seg inn i en katolske studentgruppe, både for det religiøse og det sosiale aspektet.

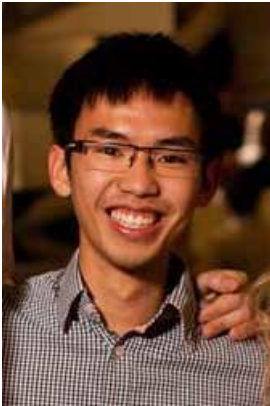
Daniel:

Først og fremst vil jeg råde nye studenter til å finne gode rutiner i studietiden. Når det er sagt, er studietiden en glimrende mulig-

het til å skaffe nye bekjenskaper, utvikle seg selv og ha det gøy.

Martin:

Vær oppsøkende, engasjer deg og gjør det du synes er gøy. Prioriter tiden, og ikke unnskyld deg med at du «ikke har tid». Så vidt jeg vet har alle like mye tid. Også vil anbefale alle om å dra på påskeleir. Der får du se og føle gleden av en levende kirke. Nå er kanskje leserne litt for gamle til å være deltakere, men man er aldri for gammel for å bli med som leder. Det er en del over 30 som fortsatt blir med på leir år etter år!

Martin Hoang Nguyen

Katrine:

Nyt fadderukene, bli kjent med så mange du kan og dra ut selv om du føler deg sliten. Begynnelsen av semesteret er aldri så hardt som de skal ha det til, så ha det gøy. Er du helt fersk student, som skal bo alene for første gang, kan det bli litt uvant og å dra i høymessen uten foreldre som maser på deg. Gjør det likevel! Og ta kontakt med andre katolik-

ker i studentbyene, det blir lettere å komme seg opp til 11 når du vet at kirkekaffen er en repareringspils på nærmeste kafé!

Sigrid:

Det er selvfølgelig viktig å bruke tid på å tilpasse seg studenttilværelsen og bruke tid på nye venner

og vaner. I løpet av dette året håper jeg på å være enda flinkere til å inkludere Kirken i hverdagen min! Det er jo egentlig et mål man kan sette allerede fra første studiedag.

Vi chattet med:

- Ann Louise Mangune Ledum,
21 år fra Tretten, studerer Kultur og Kommunikasjon ved Universitet i Oslo.
- Daniel Steinsbø Garcés,
22 år fra Bergen, studerer Musikkterapi ved Universitet i Bergen.
- Katrine Zboch,
22 år fra Hamar, studerer Medisin ved Universitet i Bergen.
- Kristoffer Markus Kopperud,
22 år fra Kolbotn, studerer Ingeniørvitenskap og IKT ved NTNU.
- Martin Hoang Nguyen,
22 år fra Oslo, studerer siviløkonomi ved Norges Handelshøyskole.
- Sigrid Selmer Olsen,
19 år fra Trondheim, studerer Kjemii.

■ ***Dere spør dere selv hva dere kan gjøre for å spile en større rolle i Kirken, og hva det kristne fellesskap forventer av ministranter.***

La oss først huske på at verden trenger mennesker som vitner for de andre om at Gud elsker oss, at han er vår Far.

Tiden er Guds gave

Alle individer i et samfunn har som oppgave å stille seg til tjeneste for det felles gode, å bidra med det som trengs for å eksistere: mat, klær, medisinsk behandling, undervisning, informasjon, rettferdighet Vi som er Herrens disipler, har enda en misjon: Vi skal være kanaler som formidler Jesu kjærlighet. Og i denne misjonen har dere ungdommer en spesiell rolle. Dere er kalt til å snakke om Jesus til deres jevnaldrende, ikke bare innenfor menigheten eller deres organisasjoner, men fremfor alt utenfor. Dette er en plikt som er reservert spesielt for dere fordi dere med deres mot, entusiasme, spontanitet og evne til å komme i kontakt, lettere kan nå frem til hodet og hjertet til dem som har fjernet seg fra Herren. Mange ungdommer på deres alder har et enormt behov for at noen med sitt liv forteller dem at Jesus kjenner oss, Jesus elsker oss, Jesus tilgir oss, deler våre vanskeligheter med oss og holder oss oppe med sin nåde.

Bruk tiden

Men for å snakke til andre om Jesus, må vi kjenne ham og elske ham, erfare ham i bønnen og ved å lytte til hans ord. Deres liturgiske tjeneste hjelper dere i dette, hjelper dere til å være nær Jesus, livets ord og livets brød.

La meg gi dere et råd: Les om igjen for dere selv det evangeliet dere hører i messen, les det om igjen i stillhet og appliser det på deres liv. Og med Kristi kjærlighet, som dere mottar i den hellige communion, vil dere kunne sette det ut i livet. Herren kaller hver enkelt av dere til å arbeide i sin vingård. Han kaller dere til å være fulle av glede og spille en stor rolle i sin kirke, til å være rede til å formidle til deres venner det han har formidlet til dere, særlig sin barmhjertighet.

Jeg forstår at dere har vanskeligheter med å forene ministrantoppgaven med forskjellige aktiviteter som trengs for deres menneskelige og kulturelle vekst. Man må organisere seg litt, planlegge tingene så de kommer i balanse ... men dere er tyske, så det klarer dere fint! Vårt liv består av tid, og tiden er Guds gave, derfor må den brukes til det som er godt og fruktbart. Kanskje bruker mange ungdommer for mange timer på uviktige ting, chat på nett eller på mobilen, TV-serier – resultater av en teknisk utvikling, som burde gjøre livet enklere og øke livskvaliteten, men som av og til drar oppmerksomheten bort fra det som virkelig er viktig. Blant alt som skal gjøres i det daglige, burde vi prioritere å huske på

vår Skaper som tillater at vi lever, som elsker oss, som ledsager oss på veien.

Bruk friheten

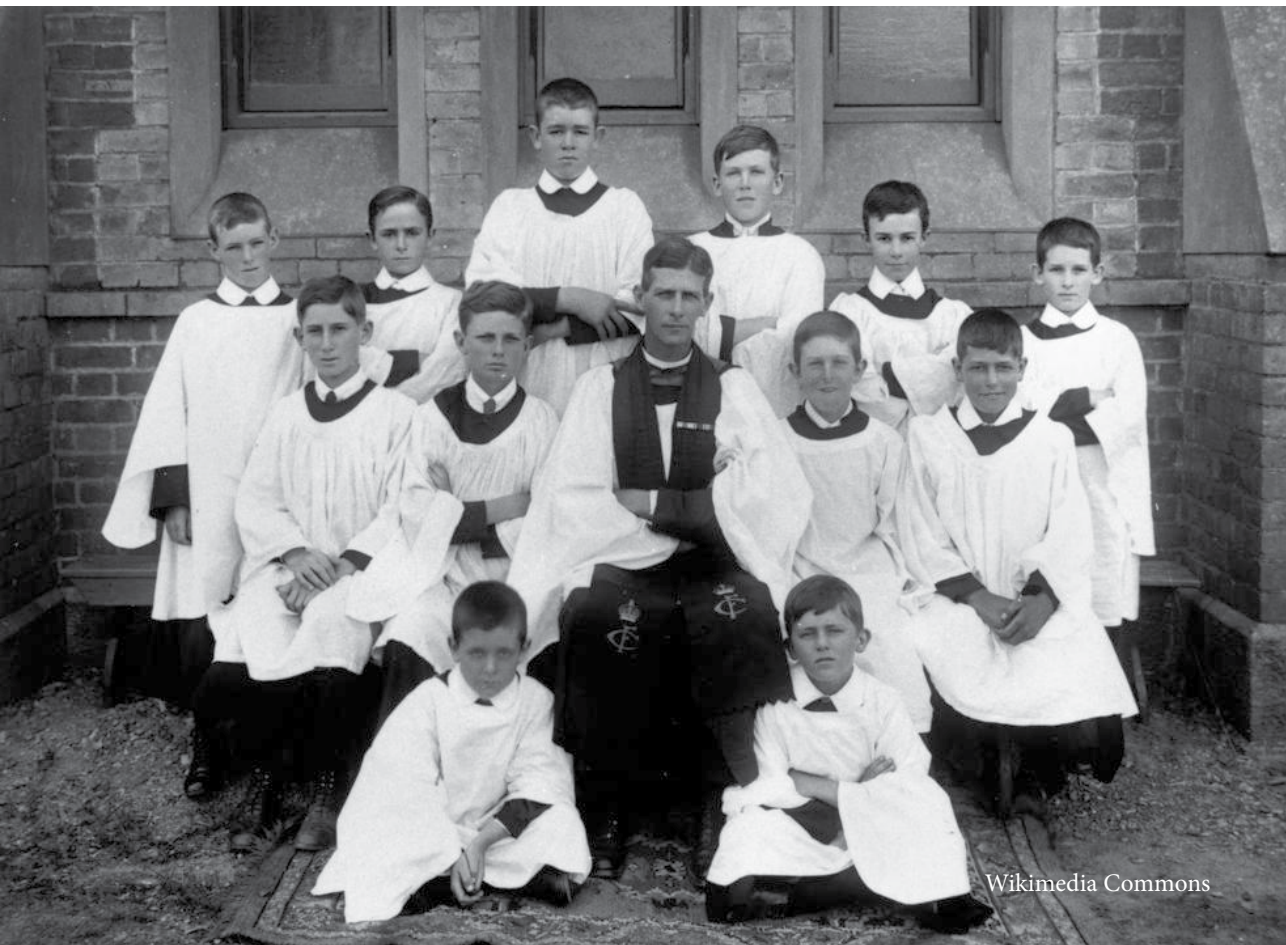
Nettopp fordi Gud har skapt oss i sitt bilde, har vi mottatt fra ham også den store gaven som friheten er. Men hvis friheten ikke utøves godt, kan den føre oss bort fra Gud, den kan gjøre at vi mister verdigheten som han har utstyrt oss med. Derfor er det nødvendig med hjelp til å orientere seg, med retningslinjer og også med regler – både i samfunnet og i Kirken – for å hjelpe oss til å gjøre Guds vilje og slik leve i samsvar med vår verdighet som mennesker og som Guds barn. Når den ikke blir formet

av Evangeliet, kan friheten bli forvandlet til slaveri: syndens slaveri. Våre urforeldre Adam og Eva falt i synd, det vil si den gale bruken av friheten, da de fjernet seg fra Guds vilje.

Kjære ungdommer, ikke bruk deres frihet feil! Ikke ødelegg den store verdigheten som er gitt dere som Guds barn! Hvis dere følger Jesus og hans Evangelium, vil deres frihet utfolde seg som en plante i blomst, og dere vil bære god og rikelig frukt! Dere vil finne autentisk glede, for han vil at vi skal være fullt ut realiserte og lykkelige menn og kvinner. Bare ved å følge Guds vilje kan vi fullføre det gode og være verdens lys og jordens salt!

La Jomfru Maria, som så at hun var «Herrens tjenerinne» (Luk 1,38), være deres forbilde i å tjene Gud. Måtte hun, som er vår mor, hjelpe dere å være viktige aktører i Kirken og samfunnet, fredsskapere, ungdommer fulle av håp og mot.

Pave Frans' tale til deltagerne i den tyske ministrantvalgfarten til Roma, 5. august 2014 oversatt av Heidi H. Øyma. Talen tok utgangspunkt i spørsmål fra deltagerne.

Jeg vender om igjen!

■ **Ofta tenker jeg at omvendelse er å finne Jesus for aller første gang i livet. Det er dette vidunderlige øyeblikket når sjelen innser at den er elsket. Etterpå inntre hverdagslivet, da er jeg allerede omvendt, jeg er jo troende. Jeg vokste opp som kristen og husker dermed ikke når jeg "omvendte meg", jeg holder meg noen ganger bedre fast til Jesu hånd enn andre ganger, men det har aldri vært slik at jeg har vendt bort fra Gud og funnet Ham igjen. Er omvendelse viktig for det åndelige livet mitt?**

I sommerferien i Warszawa var jeg på morgenmesse, hadde ikke drukket kaffe ennå, men våknet brått da presten sa dette i prekenen sin: "å være kristen, det betyr å stadig omvende seg"... Men hva betyr det å omvende

helt til vi vender oss til Ham og angrende på våre synder ber om tilgivelse. Dette er omvendelse. Siden vi synder hele tiden, og kommer til å synde, behøves det mot for å innse at uten omvendelse, uten å elske Gud av

Gud elsker oss betingelsesløst, og tvinger oss ikke til å elske Ham tilbake. Han venter tolmodig, helt til vi vender oss til Ham.

seg, jeg tror jo allerede på Gud, jeg ber og går i kirken. Samtidig synder jeg, hele tiden. Når jeg synder, snur jeg meg vekk fra Guds kjærlighet, jeg glemmer eller forsøker å glemme Gud. Jeg kommer alltid til å tro at Gud finnes og ønsker å tilgi meg, men noen ganger ignorerer jeg heller syndene mine enn å innse dem fordi jeg skammer meg over dem.

fri vilje i hvert ord, tanke, hver handling kommer vi til å fjerne oss fra Ham. Men Gud er alltid med oss.

Jeg tror helgenene har forstått at man må være ærlig med Gud, det går ikke an å gjemme noe for Ham. Derfor må vi stadig minne oss på at vi synder, gjør feil, men Gud er alltid klar for å tilgi oss. Vi må først angre, ønske å forbedre oss og elske, altså å omvende oss.

Troen er ingen stabil sak. I enhver helgens liv finner jeg en periode der tvil og åndelig mørke dominerte. Da tenker jeg at siden de følte seg langt unna Gud, hvorfor er jeg redd? Hvorfor skal jeg gi opp og tenke "jeg synder så mye, er langt unna Gud, ok, jeg går og skrifter, men kommer til å begå de samme feilene igjen. Jeg kommer alltid til å synde, går ikke Gud lei av alle fallene mine?"

Gud elsker oss betingelsesløst, og tvinger oss ikke til å elske Ham tilbake. Han venter tolmodig,

Nawracam się ciągle!

■ ***Często sobie myślę, że nawrócenie się, to dla tych którzy znajdują Jezusa poraz pierwszy w życiu. To taki jeden cudowny moment w którym dusza rozumie, że jest kochana. A potem następuje życie codzienne, bo potem to już jestem nawrócona, jestem przecież wieżąca. Myśląc o tym, że się wychowałam jako chrześciana, a więc nie pamiętam, kiedy się “nawróciłam”, czasami bardziej się trzymam ręki Jezusa, czasami trochę wątpie, ale nigdy tak nie było, że odeszłam od Boga i znalazłam Go od nowa. Czy nawracanie się jest mi potrzebne w życiu duchowym?***

Niedawno temu, podczas wakacji w Warszawie, byłam na mszy rano, jeszcze kawy nie wypila, ale się natychmiast obudziłam kiedy ksiądz w swoim kazaniu powiedział takie słowa: “być chrześcianinem, to znaczy ciągle się nawracać”... Ale co to znaczy się nawracać, ja przecież już wieżę w Boga, modlę się, chodzę do kościoła. Jednocześnie grzeszę, ciągle. Kiedy grzeszę, odwracam się od miłości Bożej, zapominam lub chcę zapomnieć o Bogu. Zawsze będę wierzyć, że Pan Bóg istnieje i chce mi przebaczyć, ale czasami wolę zignorować, niż spojrzeć na moje grzechy, bo wstydze się.

Wiara to nie jest stabilna sprawa. W zyciorysię każdego świętego znajdę okres w którym dominowało wątpienie i ciemnica duchowa, wtedy sobie myślę, skoro święci czuli się oddaleni od Boga, czego sama się boję? Czemu mam się poddać i myśleć “już tyle zgrzeszyłam,

Pan Bóg kocha nas bezwarunkowo i nie zdmusza nas do odwzajemniania. On czeka cierpliwie, aż my zwrócimy się do Niego, i żałując za nasze grzechy poprosimy o przebaczenie. To jest nawrócenie. Skoro ciągle grzeszymy, i grzeszyć będziemy, potrzeba odwagi, aby spojrzeć na siebie, zrozumieć, że bez nawrócenia, bez własnej woli kochania Boga w każdym słowu, uczynku i w każdej myśli, będziemy się ciągle oddalać od Niego. Lecz Bóg zawsze będzie z nami.

Wydaje mi się, że święci zrozumieli, że z Bogiem trzeba być szczerym, przed Nim nie da się nic ukryć. Właśnie dlatego musimy ciągle przypominać sobie, że grzeszymy, błądzimy, ale Pan Bóg zawsze jest gotów nam wybaczyć. Musimy po prostu najpierw żałować, chcieć się poprawić i kochać, czyli się nawrócić.

Pan Bóg kocha nas bezwarunkowo i nie zdmusza nas do wzajemnego kochania Go. On czeka cierpliwie, aż my się zwrócimy się do Niego.

jestem tak daleko od Boga, no dobrze pójdę do spowiedzi, ale znowu popełnię błędy. Zawsze będę grzeszyć, nie znudzi się Bóg tymi moimi upadkami?”

Av: p. Haavar Simon Nilsen OP,
St Dominikus kloster
p. Jesper Fich OP, sokneprest
på Frederiksberg, Danmark, og
medlem av den dominikanske
prestefraternitet

■ ***I denne utgåva av Credimus vil de finne ein invitasjon til dominikansk kallshelg i Oslo for unge mellom ca. 18 og 40 år. Då kan det passe å skrive litt om kva den dominikanske ordensfamilien eigentleg står for.***

p. Haavar Simon Nilsen OP

p. Jesper Fich OP

Det dominikanske særpreg

De har kanskje sett at eg skriv under med initialane OP? Dette skriv seg frå dominikanarordenen sitt eigentlege namn; preike-ordenen (Ordo Fratrum Praedicatorum). Det er den einaste orden som har namn etter kva funksjon ordenen har. Men, vil ein kunne hevde,

ske familien saman i ordenens motto, Veritas - sanning. Det er eit stort ord som dominikanarar har programfest, og som vår orden har vald å ikkje frykte, men omfamne. Og når me snakkar om sanninga, gjeld det både med stor og liten s. Det vil sei både den endegyldige trussan-

Skal eit menneske møte Sanninga i Gud må det samstundes våge å sjå sanninga om seg sjølv, på godt og vondt.

korleis kan ein ta eit namn frå ein funksjon som er så universelt i kyrkja? Det er då alle kristne si oppgåve å forkynne. Det er rett, og ordenen vil då heller aldri hevde å ha monopol på forkynninga i Kyrkja. Det handlar langt meir om å gje formidlinga av Ordet eit eksempel, oppmuntre andre til aktiv forkynning, og vere levande i sitt eige forkynnarvirke. Ordensgrunnleggaren, den heilage Dominikus, var sjølv ein glødande predikant, og gjekk i dialog med menneske i si samtid på byrjinga av 1200-talet. Korleis tek så denne forkynninga form, og kva kjenneteiknar den dominikanske spiritualiteten?

Syn for sanning

Det finst kanskje ikkje ein dominikansk spiritualitet. Men kanskje finn den dominikan-

ninga openberra ved Kristi liv og frelse, og sanninga om våre eigne liv, slik dei no formar seg med manglar, synder, gleder og tru. Skal eit menneske møte Sanninga i Gud må det samstundes våge å sjå sanninga om seg sjølv, på godt og vondt. Det er i møtet mellom desse to sanningane at Jesus kan sei: Sanninga skal gjere dykk fri!

Skal ein sjå inn i seg sjølv treng me støtte. Å søke sanning er ikkje eit individuelt prosjekt. Sanninga er for stor til å kunne mestrast av ein person. Eller for å sei det slik ein konfirmantelev sa til den danske presten sin ein gong: Sanninga er som eit vått såpestykke på badet om morgonen: Det skal meir enn ei hand til for å halde fast i det. Fellesskapen og kommunitetilivet er

grunnleggande i dominikansk spiritualitet, både hjå brørne, dei kontemplative og dei apostoliske systrene, leg-dominikanarane og dei dominikanske prestefraternitetane. I våre forskjellige ordensgreiner står den kommunikative fellesskapen sentralt, både innanfor kommuniteten og i møtet med samfunnet me står i. I eit kvart menneske finst det ein klangbotn for sanninga, også i oss sjølve. Gjennom fellesskapen og felles søken får dialogen meining og retning, og slik kan Gudsvenskapen kan vekse fram, ein venskap som er kjelda til all venskap.

Rotfest bøn

Dominikansk spiritualitet er knytt til ein visjon, ikkje til

person. Denne visjonen finn sitt uttrykk i eit av dei mest sentrale slagorda i ordenen: Contemplata aliis tradere - Å forkynne vidare det ein sjølv har kontemplert. Med dette held ordenen fast

I ei tid der trua vert meir og meir individuell og privatisert treng me å halde fram kyrkja sin kontemplative tradisjon. Karl Rahner spådde i si tid at kristne i framtida vil vere mystikarar,

Når den kristne sviktar sitt kall til bøn vert trua sjel-laos og kraftlaus. Ein må søkje kjeldene om ein skal ha noko å bringe vidare til andre menneske.

båe sider av tilveret: den aktive forkynninga med den karakteristiske, opne haldninga til samtida (både innanfor og utanfor dei indrekyrkjelege kretsar) og den djupe bøna og kontemplasjonen. Båe er naudsynte om forkynninga skal få tyngde.

eller ikkje kristne i det heile. Den dominikanske spiritualiteten skriv seg inn i denne mystikkens tradisjon, og veit kor naudsynt det er å styrke truslivet gjennom bøn og åndelege øvingar. Når den kristne sviktar sitt kall til bøn vert trua sjel-laos og kraft-

laus. Ein må søkje kjeldene om ein skal ha noko å bringe vidare til andre menneske.

Ut frå kva me seier om bøn og rytme kan me lett sjå at ordenslivet krev ein grad av disiplin. Når ein éin gong har kjent kallet til det dominikanske kommunitetenslivet vil også askesen (som kjem av gresk og vil sei "øving"!) falle naturleg inn i det regulære livet. Den heilage Dominikus var sjølv ein mann som levde i bøn, og gjennom faste og vake såg han seg djupt rotfest med alle menneske. I bøn og gjennom tårer utbraut han: "Herre Jesus, kva skal det bli av syndarane?" Det var ikkje ut av snever moralisme dette låg på han, men i solidaritet med ei verd som lid og pinest under

mangel på fred og venskap med Gud.

Sansen for det menneskelege

Ein vil kunne hevde at den dominikanske familien kjenneteiknast av omsorga og sansen for det menneskelege. Det vil rettare sei mangfaldet av det menneskelege. Gjennom sansen for det intellektuelle og det kunstnariske har ordenen utfalda seg gjennom hundreåra, og vore ein viktig premissgjevar innan nær sagt alle felt; teologisk, filosofisk, kunstnarisk, politisk... Det er spennande å gå på oppdagingsferd i dominikanske spor, og det store spennet av forskjellige karakterar er samstundes prov på synet for og aksepten av det særne i ramma av fellesskapen.

Den dominikanske familien er framleis vital og verksam i dei nordiske landa i dag. Det kunne me vere vitne til den 8. august (festdagen for den heilage Dominikus), då vår finske medbror Gabriel Salmela gav sine evige løfter i St Dominikus kloster. Kanskje søkjer unge kvinner og menn til ordenen fordi me står for noko som både kyrkje og samfunn i særleg grad spør etter. Og kanskje er det fordi ordenen sjølv viser at det er mogleg å leve saman i ein klostertradisjon som snart fyller 800 år, og som dermed står i ein tradisjon som viser evne til rotfest tilpassing i spennet mellom bøn, sanning og samfunn.

Interessert i dominikansk klosterliv?

Kallusheta

7 - 9
november

ved brødrene i St.Dominikus, søstrene på Lunden
og Katarinahjemmet

Innledninger om sentrale elementer i dominikansk liv -
studier, bønn, forkynnelse, felleskap.

Tid: Fredag 7. kl.17.00 til søndag 9.kl.16,
fullt program fås ved påmelding

Aldersgruppe ca 18 - 40

Påmelding til: fr. Haavar (haavar.simon@gmail.com),
sr. Anne-Lise (Anne-Lise@lunden.katolsk.no),
eller sr. Anne Bente (Anne.Bente.Hadland@katolsk.no)

Påmeldingsfrist: 15. oktober

Pris: kr. 250,- til dekning av matutgifter

De som trenger overnatting, kan kontakte de respektive husene.
Interesserte i dominikanernes legmannsgren kan kontakte Åse Skjerdal (aaskjerdal@gmail.com)

Lydighet, lydhørhet og lytting

■ *I dag er barneoppdragelse noe helt annet i Norge enn det var for bare et par generasjoner tilbake. Lydighet var tidligere et veldig viktig begrep, og lydige barn var idealet. Mor og far ga beskjeder, og barna skulle adlyde. Snille barn var barn som gjorde det foreldrene sa, og som ellers var søte og stille.*

Parents and child

I dag er det rådende synet på dette annerledes. Dagens samfunn ser ikke på lydighet som et ideal, og snill er et ord man frarådes fra å bruke. Man er opp-tatt av barns medbestemmelse, av deres rett til å bli lyttet til og av at foreldres primære oppgave er å lytte til barnas behov. På sett og vis kan vi si at idealet er noe snudd, og at det i dag er

foreldrene som skal være lydige mot barna.

I katolsk morallære er lydighet fortsatt et ideal. Man oppfordres til lydighet mot foreldre, mot Kirkens tro og lære, mot Kirkens ledere og mot myndighetspersoner så fremt de ikke krever at man gjør noe som strider imot Kirkens lære. Betyr dette

at dagens forståelse av barns medbestemmelse ikke er mulig å forene med katolsk forståelse av lydighet? Jeg tror ikke det. Årsaken til dette er at jeg ikke tror at den katolske måten å forstå lydighet på er det samme som den «gammeldagse» måten man mente at barna skulle adlyde foreldrene på.

Ordet lydighet kommer nemlig fra samme stamme som ordet lytte. Når Kirken kaller alle sine barn (unge og gamle) til lydighet, da er det et kall til å innta en lyttende holdning. Først skal vi lytte til Gud, vår Skaper og Far, med et åpent hjerte. Gud har gitt oss livet, og Guds bud er veier til fellesskap med Gud.

I den autoritære måten å tenke barneoppdragelse og lydighet på,

er det imidlertid ikke fellesskapet som er det primære. Det er underkastelsen til en annens vilje.

Når Gud kaller oss til å lytte, så er det for at vi skal høre og forstå. Deretter skal vi selv kunne velge det som er godt for oss. Og dette minner mer om hvordan man i dag tenker om barn. Alle mennesker trenger å forstå hvorfor man skal gjøre slik eller sånn, også barn. Små barn som ikke har språk slår eller biter når de blir frustrerte, for de klarer ikke å uttrykke seg på en annen måte. Men når andre gjør det samme mot dem, og når de begynner å forstå at slike handlinger ikke fører til at de får viljen sin, da finner de andre måter å gå frem på. Forståelse og språk er nøklene deres.

Når vi som katolske foreldre i dag skal oppdra barn, tenker jeg at vi ikke for lett skal gi slipp på tanken om at lydighet er et gode. Men vi må huske at katolsk lydighet alltid har Gud som kilde og ideal. Vi vil at våre barn skal lytte for å forstå. Og slik Gud lytter til våre barnslige bønner, slik skal også vi foreldre lytte til våre barn. Vi må være lydhøre og forstå slik at vi deretter kan gjøre oss selv forstått. Når vi viser evne til å lytte slik Gud lytter, da åpner vi for at også barna våre kan lytte på samme måte. Da er vi lydige og oppdrar til lydighet.

Nytale på dødsleiet

■ **Anne-Kat. Hærland** skriver i VG at hun ønsker en «ny kardemommelov» der man «kan dø når man vil». Det eneste «anstendige», mener Hærland, er å gjøre dødsleiet «enkelt og smertefritt». «Dødsomsorg», kaller hun det.

Om hun bare hadde lest til mer Tolstoj, tenker jeg.

Ivan Iljitsj' død

I en av hans mest berømte noveller, *Ivan Iljitsj' død*, møter vi Ivan, en begunstiget jurist i det russiske tsarriket. Tolstoj gir oss en skarp og gjennomslutning beskrivelse av det aristokratiske

miljøet Ivan og hans frue er en del av. Alt er form, men under ulmer lidenskapene, livsbegjæret, synd og sannhet.

Så blir Ivan sjuk. Vi følger hans galopperende sykdomsutvikling som ingen kan gjøre noe med, bortsett fra å tilsløre Alvoret og spille spillet: Du skal nok se det går bra!

Men Ivan ser hva som skjer: Løgnene, forstillelsen. Sykdommen har gjort ham seende. Ivan skriker og han tier. Besøkene blir færre, ikke engang kona orker å sitte hos ham.

Nedverdigheten

De få gangene hun besøker ham, prøver hun å kamuflere sine følelser ved å være overdrevent velgjørende og smektende. Tolstoj skriver: «Han skjønnte at alle som omga ham hadde nedverdighet hans forferdelige dødsleie til en tilfeldig ubehagelighet, nærmest

Da skjer det en forvandling hos Ivan. I møte med Gerasims betingelsesløse godhet, ser han

Dødsleiet rettsliggjøres

Dette høres kanskje fremmedartet ut. For dette er forestillinger

Besøkene blir færre, ikke engang kona orker å sitte hos ham.

at alle mennesker – selv kona – trenger barmhjertighet og tilgivelse. «Så godt, så enkelt», tenker han, og kjenner en indre jubel. «Det er slutt», sier noen som står over ham. Ivan hører ordene og gjentar dem inni seg. «Det er slutt på døden», sier han til

uten gjenklang når dødsleiet rettsliggjøres. Det er denne jusifiseringen av samfunnsdebatten som demonstreres når Anne-Kat. Hærland hevder at dette «er ganske enkelt. Hvis en person har lyst til å dø bør vedkommende få lov til det».

Hennes innlegg er et symptom på en rettighetsdiskurs som har gått amok. Selv døden – måten vi skal dø på – annekteres av jusens språkspill.

Dermed reduseres døden til et spørsmål om menneskelig utfoldelse; om «individets selvvråderett» og «rett til å bestemme over egen kropp». Kall det vår tids helliggjørelse av «det frie valg».

Alle mennesker trenger barmhjertighet og tilgivelse.

en uanstendighet, slik man behandler en som sprer om seg vond lukt når han kommer inn i salongen. Dette var den anstendighet han hadde tjent hele sitt liv. Han skjønnte at ingen hadde medlidenhet med ham fordi ingen ville forstå den situasjonen han var i.»

seg selv. «Den er ikke mer.» For døden er ikke lenger død, om vi lar oss inneslutte i den store forsoningen. Ivan og Gerasim oppdager i dypet av seg selv at vi hører sammen, at menneskelheten er én kropp, som ikke går under ved min død.

Et medmenneske

Den eneste som aktivt oppsøker ham er tjenestegutten Gerasim. «Vi skal alle dø», sier Gerasim, «hvorfor skal ikke jeg gjøre mitt?». Lett og utvunget lindrer han Ivans lidelser ved å holde beina hans høyt hevet, legge dem på sine skuldre; uten offermine, kveld etter kveld.

Gerasim føler seg ikke tynget av oppgaven, «nettopp fordi han bar den for et døende menneske og håpet at når hans time kom, ville noen bære den for ham.»

Lykkefilosofi som ekstremisme

■ **Ole Martin Moen besvarer min kritikk med at det ikke er noe å kritisere. Men Moens posisjoner er og forblir normativt ekstreme.**

Jeg leser med interesse Ole Martin Moens tilsvar i ”Credimus” nr. 2/2014. For det første er det i seg selv interessant at Moen leser det katolske ungdomsbladet ”Credimus”. Kanskje han holder mulighetene åpne? Men dette handler nok mest om å beskytte sitt eget navn og ry, og dét svært langt borte fra eget revir.

Det er for så vidt forståelig at Moen ønsker å fastholde og forsvare sine posisjoner. Mitt anliggende er bare å påpeke at disse posisjonene er hva Lars Gule kaller ”normativt ekstreme”: de avviker sterkt fra alment godtatte og velbegrunnede etiske og politiske normer. Og ikke minst fra katolsk-kristen etikk (men akkurat dette nevner ikke Gule).

Dersom jeg har argumentert mot en karikatur av hedonismen, er det altså bare fordi det er en karikatur av hedonismen Ole Martin Moen legger for dagen.

En gangbar hedonisme

For ja, det finnes ganske riktig en ”akseptabel” eller ”gangbar” form for hedonisme som kan operere innenfor rammeverket av en kristen etikk. Dette fordi kristen etikk og tro søker nettopp det gode for mennesket, og menneskets lykke. Men veien til lykke går ikke gjennom unngåelse av lidelse, men snarere lutring gjennom prøvelse, salighet gjen-

nom fattigdom, ydmykhet, sorg, hunger og tørst.

Stikkordene er hentet fra saligprisningene, som er en nøkkeltekst til å forstå Kirkens lære om lykke. Ja, kall den gjerne for Kirkens ”hedonisme-formular”! Les den og lev den ut. For ”saligprisningene gir målet med menneskelivet til kjenne, den sluttgyldige målsetning for menneskers handling: Gud kaller oss til sin egen salighet.” (Katekismen, art. 1719)

Kirken lærer at Gud har ”nedlagt lengselen etter lykke i menneskehjertet for å trekke det til seg, Han som alene kan oppfylle den.” (Art. 1718) Vi har en iboende higen etter lykke, men vi kan ikke oppfylle den på egen hånd. Det kan bare Gud gjøre. Lykken kan likevel finnes både i denne og i den kommende verden. Det er lykken vi søker, men vi finner den ikke alltid. Vi oppsøker ikke ulykken aktivt, men jommen streifer den oss likevel. Ingenting kommer gratis, og vi kan ikke manipulere oss - hverken teknologisk eller mellommenneskelig - til lykken. Kristendommen forteller oss at vi ikke skal frykte, men bære våre byrder med tapperhet og tålmodighet, og så vil gevinsten komme: ”Gled og fryd dere da, for en stor lønn venter dere i himlene.” (Matt. 5,12)

Ideologisk hedonisme

Moen skriver troskyldig at “det eneste hedonister hevder, er at lidelsen i seg selv er et onde.” Men dette er lite annet enn en unnvikelsesstrategi. Utgangspunktet for intervjuet med Moen - og min artikkel om den - er en hedonisme med politisk brodd; en ideologisk hedonisme som ønsker å frembringe resultater i verden. I Moens variant av hedonismen, argumenteres det prinsipielt for å legalisere prostitusjon, surrogati og aktiv dødshjelp. Jeg argumenterer imot, dels fordi jeg mener samtlige fenomener fører til ulykke for samfunn og enkeltmennesker, dels fordi Kirken er enig med meg og jeg med den og dette er en katolsk publikasjon, dels fordi Moens posisjoner er normativt ekstreme og langt unna vanlig diskurs i såvel academia som samfunnet forøvrig.

Forsøket på å “immunisere” hedonismen fra kritikk ved å henvise til et slags minimumsprinsipp om at lidelsen i seg selv er et onde - og det er alt - er altså mislykket. Det finnes uansett andre mekanismer i Moens tenkning som er vel så viktige. Hvorfor, kan en spørre til å begynne med, er en hedonistisk filosofi for eksempel nødt til å lede til et positivt standpunkt for surrogati eller eutanasi? Det kan ikke bare ha å gjøre med en vurdering av menneskers økonomiske og sosiale og eventuelt emosjonelle lykke og fortjeneste.

Selvrealisering

En refleksjon fra filosofen Charles Taylor rinner meg ihu,

den dreier seg om det moderne menneskets behov for anerkjennelse for egne valg og eget identitetsbegrep. Vi definerer oss slik eller-slik, og krever anerkjennelse og respekt for denne selvdefinisjonen. Alle bør kunne være “seg selv” og realisere “seg selv”, og en myk relativisme forbyr enhver

yrkesoppgave er å la seg utnytte seksuelt til anonyme hedonisters forlystelse.

Tilslutt: Dersom hedonismen er slik en fortreffelig etisk filosofi, hvorfor er det så få som følger den - ja er uttalt kritiske til den? Det kan ikke være fordi den bi-

Kirken lærer at Gud har “nedlagt lengselen etter lykke i menneske- hjertet for å trekke det til seg, Han som alene kan oppfylle den.”

kritikk av de valg vi måtte foreta for å oppnå denne realisering av selvet. Moralitet er i denne form for moderne individualisme, simpelthen ensbetydende med min egen rett til selvbestemmelse. Krenkes den, går det på min moralske integritet løs.

Når Moen i det offentlige rom tar til orde for aktiv dødshjelp eller surrogati, og attpåtil går til anskaffelse av egne surrogatibarn i India (like før handelen blir forbudt), er det denne “autentisitetens etikk” som er i drift like meget som Moens variant av nytteetikk. For å si det på en annen måte: å titulere seg selv som “hedonist” og sette den ut i praksis både personlig og faglig og således gjøre hedonismen til sitt livsprosjekt, er et ypperlig case in point for Taylors beskrivelse av den moderne individualisme. Problemet er at mennesker blir skadelidende når denne ideologien skal leves ut til det ytterste, det være seg surrogatmoren i India på tiende graviditet, eller den prostituerte hvis eneste

drar til mest mulig lykke for flest mulig, i flest mulige situasjoner. Hadde den gjort det, og hadde verden vært så enkel, ville vi knapt behøvd å tenke over våre handlinger. Moens hedonisme er neppe levedyktig for et samfunn så komplekst som vårt, med så mange individuelle og kollektive hensyn å ta til enhver tid.

Ole Martin Moens hedonisme er kanskje konsekvent. Men dette gjør den ekstrem, fordi den leder til ekstreme posisjoner. Den er en karikatur, fordi det finnes mer almindelige versjoner av lykke- og nyttetenkning som faktisk kan brukes til noe. Også i katolsk-kristen etikk er lykken målet, men her er målet også Gud - og middelet de grensesprengende bud til menneskeheten som finnes i Bergprekenen. En tekst som forøvrig er verd jevnlig lesning av samtlige lesere av “Credimus” - nå, øyensynlig, også Ole Martin Moen.

Hvor er det blitt av verdensfreden?

- - I dag er vi i en verden i krig – overalt, sa Pave Frans nylig på flyet tilbake fra Korea. Han mener aggressiviteten, grusomhetene og torturen må stoppes. Jeg tror verden er i ferd med å miste grep om menneskeverdet.

Dreamteam på tur. Utsikt over sørdelen av Bogota

Sommeridyllen ble brutt, skriver sr. Anne Bente, da et fly ble skutt ned over Ukraina, krigen mellom Hamas og Israel blusset opp og IS begynte halshuggingen av vrangtroende i Irak. Da terroralarmen også gikk i Norge, ble vi minnet på hvilken verden vi tross alt er en del av. For øyeblikket er det omkring tretti blodige konflikter som pågår og over femti millioner mennesker som har måttet flykte fra sine hjem.

Blant dem som ikke hadde noen sommeridyll å avbryte, var Alexander, Gudrun og undertegnede på feltarbeid i Colombia. Den colombianske konflikten har forårsaket enormt mange ofre og er en av de lengst varende vi har

sett. Sannsynligvis er det flere internt fordrevne i Colombia enn innbyggertallet i Norge.

I møte med konfliktens realiteter, slo det meg at Kirken kjemper mot mye av det samme som Olav den Hellige møtte her til lands for snart tusen år siden. Hvis det er noe ved den moderne verden som hører «den mørke fortiden» til, vil jeg si det er gudløsheten. Mennesker som etter flere generasjoner med konflikt har glemt hva fellesskap, fred og toleranse er. Mennesker som våkner til en daglig realitet preget av vold, mistro og konstant frykt.

Caritas vier mye av sitt arbeid til å reparere enkeltmennesker

Oss sammen med noen skikkelige fredshelter

Filmprosjektet «Fra Sverd til Plogskjær»

- Josef Ottersen, Alexander Borg og Gudrun Kringlebotn har vært i Colombia for å spille inn dokumentarfilm.
- «Fra Sverd til Plogskjær» handler om konflikten i landet, ildsjelene som kjemper for fred og Caritas sine prosjekter for de mest utsatte.
- Prosjektet er blant annet finansiert av LNU Informasjonsstøtten Nord/Sør og støtte fra NUK. Produksjonskostnadene er dekket av NTNU ved å være en masteroppgave i filmproduksjon.
- Årets Adventsaksjon handler om nye muligheter for ungdom i Colombia. Filmen er tenkt som krydder til infomateriellet.
- Du kan følge prosjektet på facebook.com/sverdplog

og gjøre dem i stand til å bygge relasjoner med ikke-voldelig kommunikasjonen og samvær basert på kjærlighet og tillit. De forstår det kristne oppdraget helt konkret som å bringe Kristi lys til andre. Det som skjedde for to tusen år siden har virkning i dag, troen er en levende realitet her og nå. Den realiseres gjen-

FiConPaz, en gruppe under erkebispedømmet i Bogota, som jobber med en pedagogisk fredsbygging blant unge. Gjennom kulturprosjekter, formasjon og bevisstgjøring, søker de å bygge en ny generasjon som er i stand til å transformere sine omgivelser. Gi dem verktøy til å tro på andre realiteter. Lokalsam-

De forstår det kristne oppdraget helt konkret som å bringe Kristi lys til andre

nom et langsiktig arbeid for å rekonstruere landet og reparere de nye problemene som konflikten har forårsaket i byene. Selv om slagmarken mellom FARC (Colombias revolusjonære væpnede styrker), paramilitære og myndighetene befinner seg langt utenfor de største byene, er det her de fleste ofrene havner.

Vi tilbrakte store deler av våre fem uker i landet sammen

funnene må bestemme seg for å drømme om hvordan de ønsker å ha det, og så legge en plan for å komme dit.

Hver dag i Colombia ga oss sterke opplevelser som vil prege oss for livet. Det er krevende, og egentlig umulig, å formidle alt dette i filmen som nå klippes. De viktigste inntrykkene fikk vi kanskje også off-screen. Inntrykk jeg ikke kan formidle

Jennifer, en av hovedkarakterene i filmen, passerer et militært sjekkpunkt

her på verdig vis med bare et par setninger. Men det er virkelig behov for drømmer der hvor menneskene har vendt Gud ryggen, for å si det sånn. Heldigvis finnes løsningene der lokalt. Den inspirerende studenten Cathrin fortalte oss at hun ikke vil leve i en verden hun ikke liker. Hun og mange andre har troen på at en dag for dag kan skape en ny og bedre verden. De kaller seg barn av vold, men sier de må komme med nye svar som fokuserer på menneskers muligheter. Det gir oss håp.

Det gir oss også håp at de krigførende partene har lagt våpnene til side og nå sitter i fredsforhandlinger. Samtidig er en betydelig andel av befolkningen ikke interessert i noen fredsprosess, hevngjerrigheten sitter dypt i mange. Det ble tydelig for oss

at fred er så mye mer enn fravær av konvensjonell krig. Femten år gamle Jessica for eksempel, kunne oppleve fred i Fundacion Semillito, mens hun bruker ordet «krig» på det som foregår i hjemmet. Og Edwar, som ikke mener signaturer på papir strekker til,

definerer fred som en prosess der liv blir forsvart. Hvordan kan vi da akseptere at nær femti millioner uskyldige barn blir tatt livet av i 2014 - som oftest med myndighetenes «velsignelse» - allerede før de blir født?

Rett etter at bildet ble tatt, kom det ytterligere 8 tungt væpnede politimenn utenfor huset til et av intervjuobjektene våre

Jeg tror det er vanskelig å trygge verdensfreden før vi er enige om hva et menneskeliv er verdt. Ved å alltid ta de svakestes parti, er Kirken i stand til å forkynde en sann humanisme inn i alle tiders konflikter og trusler mot menneskeverdet. En engasjere seg i ikke i Adventsaksjonen bare for å lindre lidelser. Det handler om å øke sin egen og andres bevissthet om hvilken retning vi ønsker at verden skal ta. Arnulf Øverlands Du må ikke sove bør stadig minne oss på at vi ikke får lov til å ha nok med vårt eget:

dem - men nå står jeg her, uten å se at det på noen som helst måte kan være en mening bak dette, og har ingen andre å være sint på enn Han som har skapt alt. Han jeg reiste halve jorden rundt for å tjene og pådro meg en livsforandrende infeksjon. Har jeg lov til å være sint på Gud?

Forfatter - Prestestudent og filmregissør

Wendy viser oss hvordan hun bor sammen med moren og fire søsken

NUKs delegater til Honduras

■ - ***I samarbeid med Caritas Honduras, har NUK i år et utvekslingsprosjekt som en del av LNU Exchange. To delegater fra hvert land skal jobbe sammen, først i Norge, og deretter tre måneder i Honduras, for å øke samfunnsengasjement og politisk deltakelse blant unge. Les mer på nukduras.wordpress.com***

Hvem er du?

Bao Hieu: Jeg er en kar på 22 år fra Moss. Jeg er nå halvveis i utdannelsen min til å bli barne-skolelærer. Jeg har i det siste også tilbrakt noen måneder i Ghana som frivillig arbeider, så jeg er klar til å reise rundt i Norge og Honduras! Utenom å reise, har jeg hobbyer av alle slag. Jeg liker alt fra musikk til sport... det er kanskje en grunn til at jeg aldri blir proff i noe?

NUK-livet mitt startet i St. Mikael kirke i Moss, der jeg var leder for både ministrant- og ungdomslaget. Fra da har engasjementet økt, så de fire siste årene har jeg vært leder både på barneleir og påskeleir...selv uten å være deltager i det hele tatt! Utenom å ha vært på så mange fantastiske leirer, skriver jeg også for barnebladet Arken.

Mathias: Jeg er 19 vintre gammel og kommer fra ei lita bygd kalt «Tretten». Min etniske bakgrunn kan sammenlignes med en blanding av brunost og ris (halvt norsk og halvt filippinsk). Jeg ble i vår ferdig på videregående, og har siden i fjor jobbet som pleiemedarbeider på det lokale sykehjemmet. På min fritid liker jeg å skate, spille gitar, gå på fjelltur, fiske, reise eller bare se på tv-serier. I 2012-2013

fullførte jeg VG2 i den Dominikanske Republikk. Tidligere har jeg vært lokallagsleder i to perioder for KLUMP, lokallaget i Lillehammer, jeg har hjulpet til i katekesen og er også abdiserende sjefsministrant. Samtidig har jeg nylig vært litt aktiv i lokalpolitisk arbeid. Nå er jeg flyttet til Oslo og er klar for å være delegat for NUK. Det skal sies at jeg er en typisk «bonde i byen», siden Oslo for meg bare består av Slottet, Operahuset og Akersveien 16.

Hvorfor ville du bli NUKs delegat, og hva hadde du gjort om du ikke ble det?

Bao: Det var aldri planen å bli NUKs delegat. Jeg har allerede hatt et år fri fra skolebenken, så jeg var 99% klar til å studere videre. Men å la en så stor mulighet forsvinne hadde jeg ikke råd til! Noe av jobben som delegat er blant annet å reise rundt og besøke barn og ungdommer i forskjellige menigheter. Det er også noe jeg liker å gjøre. I tillegg til at jeg elsker NUK, er målet mitt å reise gjennom alle verdensdeler. Etter Honduras, mangler jeg bare Nord-Amerika og Oceania. Jeg får håpe at NUK har prosjekt der en eller annen gang!

Mathias: Det hele startet med at jeg ble introdusert til

utvekslingsprosjektet i starten av mars, men jeg så at det var 20-års grense for å delta på prosjektet, så dermed la jeg bare i fra meg ideen. Men plutselig en dag, fikk jeg melding av Kim Anh hvor hun oppfordret meg til å søke. Derfor tok jeg PCen fatt og skrev en søknad, og ble i kort tid etter, kalt inn til intervju. Til tross for noen tekniske problemer, klarte vi å gjennomføre et Skype-intervju, og en liten stund i etterkant fikk jeg en telefon hvor jeg ble informert om at jeg skulle være delegat for NUK. Dette kom som en stor overraskelse. I utgangspunktet var jeg klar til å begynne rett på fysioterapi i Trondheim, men

fant etter hvert ut at jeg ville ha et friår hvor jeg kunne gjøre noe annerledes. Med min interesse for mennesker, kultur, politikk, språk og ungdomsarbeid ble det lett for meg å si ja til å være delegat for NUK i dette utvekslingsprosjektet.

Hvis du kunne vært hvem som helst, hvem ville du vært og hvorfor?

Bao: Om jeg kunne valgt å være hvem som helst, hadde det ikke vært et vanskelig valg i det hele tatt. Jeg ville definitivt vært Snorlax! Snorlax kan sove i år og dager, noe som er veldig lik meg. Tenk å være våken kun når

noen spiller pokéfloyta.. For en drøm!! Jeg har dessuten hørt på flere leirer at jeg er som en stor bjørn eller panda. Snorlax er vel i samme sjangeren, er han ikke? *Mathias:* Jeg ville ha vært Ash Ketchum. Da kunne jeg droppet ut av skolen for å fange Pokémon og for å utfordre andre til kamp. Samtidig ville jeg fått reise mye, blitt kjent med nye mennesker (og Pokémons) og vært et forbilde for mange kids.

Aktuelt:

Av: Sigrid Selmer-Olsen
Foto: Kim Anh Le

Rapport fra NUKs lederhelg

■ *NUK arrangerer hvert år mange påskeleirer, sommerleirer og helgearrangement for barn og ungdom. Målet med leirene er at unge katolikker skal føle en tilhørighet til Kirken, møte andre katolikker og få gode venner, styrkes i troen og oppleve Kirken fra en annen side enn det de gjør til vanlig i sine menigheter.*

For at dette arbeidet skal kunne ha høy kvalitet, trengs det ledere. Gjennom år etter år gir unge voksne katolikker av ferien sin, tiden sin og kreftene sine for å skape minner og opplevelser for barn og ungdommer på katolske NUK-leirer. De gjør et uvurderlig arbeid, og lederne får derfor en belønning fra leirutvalget: en av de siste helgene i sommerferien samles de på Mariaholm til en "leir uten deltakere" med chilling, øl, venner og kos.

Utover ettermiddagen på fredag kom det flere og flere biler kjørende til Mariaholm, og til middag hadde det samlet seg en stor gjeng mennesker, som alle hadde vært NUK-leirledere det siste året. Fredag kveld var veldig hyggelig. Etter en kjempefin sakramentsandakt satte kvelden i gang, og det ble raskt god stemning på hele hovedhuset, gjensyns glede og ikke minst dance moves til langt på natt i grønn stue.

Etter morgenbønn og en god frokost lørdag morgen, slo mange seg ned på de gode beige kapell-pleddene ute på gresset. Det var en deilig sommermorgen med herlig vær, avslappet stemning, kaffe og pils. Midt på gressplen, mens sola stekte, hadde Pater Khiem en foredragsøkt om lignelser. Vi lærte at sannhet og fortelling slo seg sammen og fikk fem barn: myte, handling, satire, historie og lignelser. Pater Khiem forklarte forskjellen på dem, da disse fem har ulikt innhold av sannhet og fortelling. Han fortalte om Jesu og evangelistene sine lignelser, og hvordan de kan tolkes. Som avslutning på økten ga Pater Khiem en gruppeoppgave. Vi skulle fortelle hverandre en historie, en tanke, en handling fra en film, en lignelse fra bibelen, eller hva som helst som hadde gjort ekstra

inntrykk på oss. Det florerte først mye usikkerhet blant folket på pleddene, som syntes dette virket som en veldig vanskelig oppgave. Men etter en liten kaffepause var

det massevis av fine historier og reflekterte tanker å lytte til fra de andre rundt omkring på gresset.

I løpet av lørdag ble det feiret messe, i tillegg til bading, volleyball, god drikke og god mat. Tacograteng til middag slår aldri feil, og mot kvelden bygget den samme gode stemningen fra fredag seg opp. Det var god tid til prat, kos, dansing, lek og nattbad.

Søndag morgen ble det spist frokost, Mariaholm ble ryddet, og biler kjørte fra stedet én etter én. Som flinke ledere bidro alle under hele helgen med matlaging og oppvask, men en ekstra takk rettes til Paul, praktisk, og Stella, som planla måltidene. Tusen takk til alle for en utrolig koselig helg, og ikke minst takk for den fantastiske innsatsen dere gjør for NUK og Kirken hele året rundt.

Studentlagene i Oslo, Bergen og Trondheim

■ **Katolsk Studentlag feirer 75 år i 2014. Studentlaget ble stiftet i 1939, bare ett år før krigsutbruddet. Primus motor og geistlig rådgiver var dengangen p. Finn Thorn, O.P., og den hellige Thomas Aquinas var fra begynnelsen studentlagets vernehelgen. Etter krigen fortsatte tilknytningen til dominikanerne i Neberggaten. Blant andre p. Ambrosius Lutz og p. Hallvard Rieber-Mohn hadde på ulik tid det åndelige ansvar for Oslos katolske studenter.**

Oslo: Katolsk studentlag, 75 år!

Også i dag har vi en dominikansk studentprest i Oslo. P. Haavar Simon Nilsen ble valgt til denne stillingen den 1. august 2013. Og fra 2003 og frem til sin død i juni 2012, var p. Arnfinn Haram vår geistlige rådgiver.

Studentlaget har noen foreløpig ufullstendige planer om å markere 75-årsjubileet. Vi håper at en slik markering vil finne sted like før eller etter jul. Mer informasjon om dette kommer. Det er også snakk om å skrive studentlagets historie fra 1939 til 2014. Forhåpentlig kan denne teksten utgis i forbindelse med en jubileumsmarkering..

”Teologi på tapp”

Katolsk Studentlag har et omfattende program for høstsemesteret 2014. Vi fortsetter den vellykkede foredragsserien ”Teologi på tapp”. Foredragene avholdes annenhver torsdag kl. 19:30 på Café Mistral på Majorstuen i Oslo.

9. oktober kommer Sunniva Gylver, prest i Den norske kirke. Tittel og tema for hennes foredrag er ikke enda klart; følg med på vår Facebook-side og blogg. (Mer informasjon nederst.) Den

23. oktober forteller Didrik Søderlind, redaktør for tidsskriftet Humanist, om ”Hvorfor jeg ikke er kristen.”

Den 6. november kommer Henrik Syse, forsker ved PRIO, for å snakke om Kirkens naturrettslige tradisjon: ”Når hedningene av naturen gjør hvad loven byder ... Om naturrett og det felles gode hos St. Thomas Aquinas.” Den 20. november avholdes debatten ”Transhumanisme: Menneske pluss eller menneske minus?” mellom den kjente transhumanisten Ole Martin Moen og doktor i medisinsk etikk, Morten Magelssen.

Den 4. desember avslutter vi semesteret med førsteamanuensis i idéhistorie Christine Amadous foredrag: ”For det var ikke plass til dem i herberget. ...nei, jeg mener, det var ikke husrom! ... Om bibeloversettelser i lys av juleevangeliet.”

Messer på Menighetsfakultetet

Studentlaget feirer messe på Menighetsfakultetet hver torsdag kl. 12:00. Vi begynner med Angelus og tidebønn. Messen følger umiddelbart. Etter messen er det kirkekafe og lunch i kantinen.

Studentprest p. Haavar Simon Nilsen O.P. har ansvaret for messene. Velkommen!

Kontakt studentlaget

Sjekk vår Facebook-side: facebook.com/catholic-student-society
Vår hjemmeside: www.katstud.org
Epost: katolsk-studentlag@studorg.uio.no eller eirstee@gmail.com

Studentlaget har fått ny blogg på www.katolskstudentlag.wordpress.com! Her kommer vi til å legge ut informasjon om kommende arrangementer; dessuten skriver vi korte referater fra "Teologi på tapp," med tilhørende bilder.

Bergen: Fides - feed us

Dette slagordet kom opp på et møte, og faktisk viser det at studentgruppa vår både er åndelig og kroppslig føde. Vi samles i bønn, ber rosenkransen, rosenkransen til Den barmhjertige Jesus, litanier, forbønner eller har stemningsfull kveldsbønn med korte bønner, gitarspill og sang. Jeg merker at gjennom dette året har vi opplevd hvor givende det er å kunne møtes til bønn, å vite at vi er et fellesskap som sammen tar en pause fra hverdagens stress og løfter hodet opp mot Himmelen i bønn. Samtidig møtes vi i Fides på tvers av morsmål og kultur, på torsdager har vi møter på norsk, og på søndager møtes vi og snakker engelsk, hvor både studenter og andre unge voksne kommer. Slik møtes vi, både

utvekslingsstudenter, bergensere og innflyttere fra resten av landet eller utlandet, og på møtene kommer det også studenter fra andre kirkesamfunn.

Siden mange av de som kommer på Fides er nye hvert år, avhenger årsprogrammet av hvem som kommer, og med hver ny person finner vi nye idéer til hva vi kan gjøre!

Men for å gi en oversikt, på torsdagsmøtene pleier vi å spise middag (eller annen mat), så snakker vi og er sosiale, diskuterer, og har kveldsbønn. På søndagene har vi større planer, det varierer fra fjelltur på ett av Bergens mange fjell; potluck-middag hvor alle bidrar med mat fra sin egen kultur, diskusjonskvelder hvor vi leser et utdrag fra Bibelen eller et verk av en helgen og snakker om dets betydning.

I høst skal vi også få besøk av foredragsholdere som kan lære oss mer om troen. I fjor hadde vi rosenkransfabrikk, og vi satser på å lage hjemmelagede rosenkranser igjen i høst. Vi skal ha hatt spillkvelder og quiz-/gåtekvelder, dette er alltid en trivelig måte å bli kjent med hverandre på. Siden troen vår gjenspeiles i forskjellige kulturer har vi hatt mange samtaler hvor vi diskuterer den tiden av Kirkeåret vi er i, og hvordan det praktiseres i de ulike kulturene våre. Ved juletid lagde vi vår egen julekrybbe, vi samarbeidet godt, og julekrybben ble nydelig. Vi skal be Den hellige Ånd om å hjelpe oss å gjennomføre i høst Fides-møtene etter Guds vilje!

Trondheim: Alberg Magnus

Vi er en mangfoldig og internasjonal gjeng. Mange av våre studenter er her på utveksling og for å inkludere alle bruker vi derfor hovedsaklig engelsk når vi møtes. I løpet av semestrene avholder vi månedlige møter med alt fra bønn og katekese, diskusjoner og prat, til kokkelering og fysisk aktivitet. Et par ganger i året organiserer vi også litt lengre turer ut i marka til studenthyttene rundt Trondheim, og retreat til Tautra Mariakloster. Vårt kulturelle mangfold gir oss mulighet til å bli bedre kjent med verden. Vi liker å dele både tanker og mat med hverandre.

Vi er synlige og aktive i menigheten vår og bidrar med musikk og sang i den engelske messen. I fjor organiserte vi en julesangkonkurranse og inviterte menigheten til å bidra med julesanger på eget morsmål. Resultatet ble svært bra og vi håper å kunne gjennomføre konkurransen i år også.

For kommende semester håper vi å kunne fortsette å være en god og aktiv gruppe for katolske studenter. Vi ønsker alle nye studenter hjertelig velkommen. Det er lettest å møte oss etter den engelske messen på søndager, vi blir ofte igjen for å prate litt med hverandre.

Informasjon om aktiviteter og annet relevant stoff legger vi ut på facebookgruppa vår Albert Magnus, som for tiden også er den best oppdaterte informasjonskanalen vår. Vi vil gjerne bli kjent med deg også.

NUK INVITERER
DEG!

BLI MED PÅ ÅRETS
VERVEKAMPANJE

7. September - 3. Oktober.
Vinn flotte premier!
For mer info se nuk.no
eller kontakt ditt lokallag.

www.nuk.no

Scan og les mer
Credimus!